

Nicholas Sparks

Leven voor de liefde

Hope en Tru staan voor een hartverscheurende keuze;
kiezen ze voor elkaar of voor hun familie?

ISBN 978-90-225-8439-2
ISBN 978-94-023-1114-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Every Breath*
Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé
Omslagontwerp: DPS design & prepress studio
Omslagbeeld: © ArcAngel
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2018 Willow Holdings Inc.
Nederlandstalige uitgave © 2018 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Victoria Vodar

Deel I

Tru

Op de ochtend van 9 september 1990 liep Tru Walls naar buiten en keek naar een ochtendhemel die aan de horizon de kleur van vuur had. De grond onder zijn voeten was gebarsten en de lucht was droog. Het had al twee maanden niet geregend. Het stof kleefde aan zijn stevige wandelschoenen toen hij op weg ging naar de pick-up die hij al meer dan twintig jaar had. Net als zijn schoei-sel was het voertuig bedekt met stof, zowel vanbinnen als vanbui-ten. Aan de andere kant van een hek dat aan de bovenkant was voorzien van schrikdraad, trok een olifant takken van een boom die eerder die ochtend was omgevallen. Tru besteedde er geen aandacht aan. Het hoorde bij het landschap waarin hij was geboren – zijn voorouders waren hier meer dan een eeuw geleden naartoe geëmigreerd vanuit Engeland – en hij was net zomin verbaasd als een visser die een haai zag wanneer de dagelijkse vangst werd bin-nengehaald. Hij was slank, had donker haar en rimpeltjes bij zijn ooghoeken omdat hij zijn leven in de zon had doorgebracht. Op zijn tweeënveertigste vroeg hij zich soms af of hij ervoor had ge-kozen om in de wildernis te wonen of dat de wildernis hém had uitgekozen.

Het was stil in het kamp. De andere gidsen – onder wie zijn beste vriend Romy – waren eerder die ochtend naar de grote lodge gegaan van waaruit ze gasten van over de hele wereld de wildernis mee in zouden nemen. Tru werkte al tien jaar voor de lodge in Hwange National Park. Voor die tijd had hij een veel

nomadischer leven geleid waarbij hij elke paar jaar van lodge was veranderd, telkens wanneer hij meer ervaring had opgedaan. Gewoonlijk verreed hij alleen de lodges waar jagen was toegestaan, iets wat zijn grootvader nooit zou begrijpen. Zijn grootvader – die door iedereen de Kolonel werd genoemd, hoewel hij nooit in het leger had gezeten – beweerde dat hij in zijn leven meer dan driehonderd leeuwen en jachtluipaarden had doodgeschoten. Dat was nodig geweest om de veestapel op de reusachtige familieboerderij bij Harare, waar Tru was opgegroeid, te beschermen. Zijn stiefvader en zijn halfbroers waren langzaam maar zeker bezig om dat aantal te evenaren. Naast veeteelt deed Tru's familie ook aan akkerbouw, en werden er op hun boerderij meer tabaksbladeren en tomaten geogst dan op alle andere boerderijen in het land. Ook verbouwden ze koffie. Zijn overgrootvader had samengewerkt met de legendarische Cecil Rhodes – mijnmagnaat, politicus en boegbeeld van Brits imperialisme – en had aan het einde van de negentiende eeuw land, geld en macht verzameld, waarna Tru's grootvader de boel had overgenomen.

Zijn grootvader, de Kolonel, had een bloeiende onderneming geërfd van zijn vader, maar na de Tweede Wereldoorlog had het bedrijf zich exponentieel uitgebreid waardoor de familie Walls een van de rijkste families van het land was geworden. De Kolonel had nooit iets begrepen van Tru's verlangen om te ontsnappen aan iets wat ondertussen een heus zakenimperium en een leven van aanzienlijke luxe was geworden. Voordat zijn grootvader overleed – Tru was toen zesentwintig geweest – was hij een keer komen kijken in het wildreservaat waar Tru indertijd had gewerkt. Hoewel hij in de grote lodge had overnacht en niet in het kamp van de gidsen, was de oude man geschrokken toen hij Tru's verblijf had gezien. Hij had een onderkomen bekeken dat in zijn ogen waarschijnlijk nauwelijks beter was dan een hut, zonder isolatie of telefoon. Een kerosinelantaarn zorgde voor de verlichting en een klein gemeenschappelijk aggregaat voorzag een minikoel-

kast van stroom. Het leek in niets op het huis waarin Tru was grootgebracht, maar de sobere omgeving was alles wat Tru nodig had, vooral wanneer de avond viel en er een oceaan aan sterren aan de hemel verscheen. Eigenlijk was dit zelfs een verbetering in vergelijking met een paar van de kampen waar hij eerder had gewerkt. In twee van die kampen had hij in een tent geslapen. Hier waren in elk geval stromend water en een douche, zaken die hij als een behoorlijke luxe beschouwde, ook al bevonden ze zich in een gemeenschappelijke badkamer.

Deze ochtend had Tru zijn gitaar in de versleten gitaarkoffer bij zich, een lunchtrommel, een thermosfles en een paar tekeningen die hij voor zijn zoon, Andrew, had gemaakt. Ook droeg hij een rugzak met daarin schone kleren voor een aantal dagen, toiletartikelen, schetsboeken, kleur- en houtskoolpotloden en zijn paspoort. Hoewel hij ongeveer een week zou wegblijven, dacht hij niet dat hij meer nodig zou hebben.

Zijn pick-up stond onder een baobab. Een paar van zijn medegidsen waren verzot op de droge, pulpachtige vruchten ervan. Die deden ze 's ochtends door hun pap, maar Tru was de vruchten nooit lekker gaan vinden. Hij gooide zijn rugzak op de bijrijdersstoel, controleerde de laadbak van de pick-up en zorgde ervoor dat er niets in lag wat kon worden gestolen. Hoewel hij de pick-up op de familieboerderij zou achterlaten, werkten daar meer dan driehonderd landarbeiders, die allemaal een schijntje verdienden. Goed gereedschap had de neiging om spoorloos te verdwijnen, zelfs onder het toeziend oog van zijn familieleden.

Hij ging achter het stuur zitten en zette zijn zonnebril op. Voor hij de contactsleutel omdraaide, ging hij nog een keer na of hij echt niets had vergeten. Er was niet veel; naast de rugzak, de gitaar, zijn vliegtickets en portemonnee had hij de brief en de foto bij zich die hij uit Amerika had gekregen. In het bagagerek achter hem lag een geladen geweer voor het geval hij autopech kreeg en door de wildernis zou moeten trekken, want dat was, vooral 's nachts,

nog altijd een van de gevaarlijkste plekken op aarde, zelfs voor iemand die zo veel ervaring had als hij. In het handschoenenkastje lagen een kompas en een zaklamp. Hij controleerde of zijn tent onder de stoel lag, ook weer voor noodgevallen. Die tent was compact genoeg om op de laadbak van zijn pick-up te passen, en hoewel het ding weinig bescherming zou bieden tegen roofdieren, was het toch beter dan op de grond te moeten slapen. Goed dan, dacht hij. Hij was er helemaal klaar voor.

De dag werd al warmer en in de pick-up was het zelfs nog heter. Hij zou de 'twee bij dertig' airconditioning gebruiken: twee ramen omlaag draaien en dertig kilometer per uur rijden. Dat zou niet veel uithalen, maar hij was al lang geleden gewend geraakt aan de hitte. Hij rolde de mouwen van zijn geelbruine button-up overhemd op. Hij had de wandelbroek aan die hij meestal droeg en die in de loop der jaren zacht was geworden en lekker was gaan zitten. De gasten die rond het zwembad van de grote lodge zaten, droegen waarschijnlijk zwemkleding en teenslippers, maar hij had zich nooit op zijn gemak gevoeld in die kledij. Die schoenen en de canvasbroek hadden een keer zijn leven gered toen hij het pad van een boze zwarte mamba had gekruist. Als hij toen de juiste kleding niet had gedragen, zou het gif hem in minder dan dertig minuten hebben gedood.

Hij wierp een korte blik op zijn horloge. Het was net na zeven uur 's ochtends, en hij had een aantal lange dagen voor de boeg. Nadat hij eerst een stukje achteruit had gereden ging hij op weg naar het hek. Hij sprong uit de pick-up, trok het hek open, reed er langzaam doorheen en deed het daarna weer dicht. Het laatste wat de andere gidsen konden gebruiken als ze terugkwamen bij het kamp was de aanblik van een troep leeuwen die het zich daar gemakkelijk had gemaakt. Zoiets was al eens voorgekomen. Niet in dit kamp, maar in een ander kamp waar hij had gewerkt, in het zuidoosten van het land. Dat was een chaotische dag geweest. Niemand had precies geweten wat ze moesten doen, behalve af-

wachten tot de leeuwen hadden bepaald hoe lang ze wilden blijven. Gelukkig hadden de dieren het kamp later die middag verlaten om op jacht te gaan, maar sinds dat voorval zorgde Tru er altijd voor dat hij het hek controleerde, zelfs wanneer hij zelf geen safari leidde. Sommige gidsen waren beginners, en hij wilde het zekere voor het onzekere nemen.

Hij schakelde de pick-up in een hogere versnelling, ontspande zich en probeerde de rit zo soepel mogelijk te laten verlopen. De eerste honderdzestig kilometer bestond uit kiezelwegen met diepe sporen en talloze kuilen. De weg liep eerst door het reservaat en slingerde daarna langs een stel dorpjes. Dat gedeelte van de reis zou tot vroeg in de middag duren, maar hij was de rit gewend en hij stond zichzelf toe wat te mijmeren terwijl hij de wereld die hij zijn thuis noemde in zich opnam.

Het zonlicht viel glinsterend door dunne wolken die boven de boomlijn zweefden en bescheen een vorkstaartscharrelaar terwijl die wegvloog van de boomtakken aan zijn linkerkant. Voor hem staken twee knobbelzwijnen de weg over. Ze trippelden langs een troep bavianen. Hij had die dieren al duizenden keren gezien, maar vond het nog altijd wonderbaarlijk dat ze konden overleven terwijl ze omringd werden door zo veel roofdieren. De natuur had zijn eigen verzekeringspolis, zo wist hij. Dieren die onder aan de voedselketen stonden kregen meer jongen. Zo waren vrouwtjeszebra's op negen of tien dagen na het hele jaar drachtig. Daarentegen werd er geschat dat leeuwinnen meer dan duizend keer moesten paren voor elke welp die zijn eerste verjaardag bereikte. Het was evolutionair evenwicht op zijn best, en hoewel hij daar dagelijks getuige van was, kwam het hem nog steeds voor als iets buitengewoons.

Als hij op safari was met een groep gasten vroegen die hem vaak wat de spannendste dingen waren die hij had gezien. Dan vertelde hij hoe het voelde wanneer er een neushoorn op je af stormde of dat hij ooit een vrouwtjesgiraffe wild had zien bokken voordat ze

uiteindelijk met zo'n explosieve kracht een jong had geworpen dat hij versteld had gestaan van het geweld. Hij had gezien dat een luipaardwelp zijn prooi – een wrattenzwijn dat twee keer zo groot was als de welp – hoog een boom in had getrokken, op nog geen tien centimeter achter zich gevolgd door een roedel grommende hyena's die lucht van de prooi had gekregen. Een keer had hij een wilde hond gevolgd die – nadat hij door zijn eigen soort was verstoten – zich had aangesloten bij een groep jakhalzen, en wel dezelfde groep als waar het dier voor die tijd op had gejaagd. Verhalen waren er in overvloed.

Was het mogelijk om dezelfde safari twee keer te beleven, vroeg hij zich af. Het antwoord was zowel ja als nee. Iemand kon naar dezelfde lodge gaan, met dezelfde gids werken, op hetzelfde tijdstip op pad gaan, over dezelfde wegen rijden in exact dezelfde weersomstandigheden en in hetzelfde jaargetijde, maar de dieren bevonden zich stevast op andere plekken en deden andere dingen. Ze liepen van en naar waterpoelen, ze waren aan het kijken en luisteren, ze aten of sliepen of ze waren aan het paren: stuk voor stuk probeerden ze om weer een dag te overleven.

Toen hij opzijkte, zag hij een kudde impala's. De gidsen maakten vaak het grapje dat antilopen de McDonald's van de wildernis waren, fastfood in overvloed. Ze stonden bij alle roofdieren op het menu, en meestal hadden de gasten er na de eerste safaritocht al genoeg van om ze te fotograferen. Maar Tru vertraagde de pick-up en keek toe terwijl de ene na de andere met een onmogelijk hoge, sierlijke sprong over een omgevallen boom ging, alsof het was gechoreografeerd. Op hun eigen manier, dacht hij, waren ze even bijzonder als de grote vijf – leeuw, luipaard, neushoorn, olifant en waterbuffel – of zelfs als de grote zeven als het jachtluipaard en de hyena werden meegeteld. Dat waren de dieren die de meeste gasten wilden zien, het wild waar de meeste opwindning door ontstond. Nu was het niet zo moeilijk om leeuwen te zien, althans als de zon scheen. Leeuwen sliepen achttien tot twin-

tig uur per dag en konden bijna altijd worden aangetroffen terwijl ze in de schaduw lagen te rusten. Daarentegen was het heel zeldzaam om een bewégende leeuw te zien, behalve na zonsondergang. In het verleden had hij op lodges gewerkt die avondsafari's aanboden. Sommige waren huiveringwekkend geweest, en tijdens vele waren hij en zijn gasten verblind geraakt door de stofwolken die werden opgeworpen door een honderdtal buffels, gnoes of zebra's die voor leeuwen op de vlucht waren geslagen. Het was onmogelijk geweest om meer dan tien centimeter in elke richting te zien waardoor Tru gedwongen was geweest om de jeep stil te zetten. Tot twee keer toe had hij gemerkt dat zijn voertuig ineens precies tussen een groep leeuwen en de beesten waar ze jacht op maakten had gestaan waardoor zijn adrenaline als een raket omhoog was geschoten.

Toen de weg steeds slechter begaanbaar werd, ging Tru nog langzamer rijden, waarbij hij van de ene naar de andere kant zigzagde. Hij was op weg naar Bulawayo, de op één na grootste stad van het land, waar zijn ex-vrouw Kim met hun zoon Andrew woonde. Tru had daar ook een huis, dat hij na de scheiding had gekocht. Achteraf was het zonneklaar dat Kim en hij niet bij elkaar pasten. Ze hadden elkaar tien jaar eerder ontmoet in een bar in Harare toen Tru even geen werk had gehad. Later had Kim tegen hem gezegd dat ze hem heel exotisch had gevonden, en dat was, samen met zijn achternaam, voldoende geweest om haar belangstelling te wekken. Kim was knap, acht jaar jonger dan hij en ze had een ontspannen, maar zelfverzekerde charme. Van het een was het ander gekomen, en in de zes daaropvolgende weken waren ze bijna onafscheidelijk geweest. Daarna had Tru de lokroep van de wildernis weer gehoord en had hij een einde willen maken aan de relatie, maar toen had ze hem verteld dat ze zwanger was. Ze waren getrouwd, Tru had een baan aangenomen in Hwange omdat die plek relatief dicht bij Bulawayo lag, en niet lang daarna was Andrew geboren.

Hoewel Kim had geweten waar Tru de kost mee verdiende, had ze verwacht dat hij een baan zou zoeken waarvoor hij niet wekenlang van huis zou zijn als ze eenmaal een kind hadden. Maar hij was als gids blijven werken en Kim had uiteindelijk een ander ontmoet waardoor er, nog geen vijf jaar nadat ze waren getrouwd, een einde aan hun huwelijk was gekomen. Ze koesterden allebei geen wrok, en eigenlijk was hun relatie na de scheiding beter geworden. Als hij Andrew kwam ophalen, bleef Tru altijd een poosje zitten en praatten Kim en hij bij als de oude vrienden die ze waren. Kim was hertrouwd en had met haar tweede man, Ken, een dochtertje gekregen. Bij Tru's laatste bezoek had Kim hem verteld dat ze weer in verwachting was. Ken werkte op de afdeling financiën van Air Zimbabwe. Hij droeg een pak naar zijn werk en was elke avond thuis voor het eten. Dat wilde Kim graag, en Tru was blij voor haar.

En wat betreft Andrew...

Zijn zoon was nu tien en hij was het enige echt goede dat uit hun huwelijk was voortgekomen. Door een speling van het lot had Tru, toen Andrew een paar maanden oud was, de bof gekregen waardoor hij onvruchtbaar was geworden, maar hij had ook nooit de behoefte gevoeld aan een tweede kind. Andrew was altijd meer dan genoeg geweest voor hem, en Andrew was dan ook de reden dat Tru nu een omweg maakte naar Bulawayo in plaats van rechtstreeks naar de boerderij te rijden. Met zijn blonde haar en zijn bruine ogen leek Andrew op zijn moeder, en op de muren van Tru's hut hingen talloze tekeningen van hem. Door de jaren heen had hij er foto's aan toegevoegd – bijna bij elk bezoek gaf Kim hem een envelop vol kiekjes – verschillende versies van zijn zoon die in elkaar overliepen en die samen steeds Andrew lieten zien zoals hij was. Minstens een keer per week schetste Tru iets wat hij in de wildernis had gezien – meestal een dier – maar soms tekende hij Andrew en zichzelf waarbij hij probeerde een herinnering van hun vorige bezoek vast te leggen.

Het was een hele uitdaging geweest om een evenwicht te vinden tussen gezinsleven en werk, vooral na de scheiding. Gedurende zes weken, wanneer hij in het kamp werkte, had Kim het ouderlijk gezag en speelde Tru geen enkele rol in het leven van zijn zoon: geen telefoontjes, geen bezoeken, geen spontane partijtjes voetbal of samen een ijsje halen. Daarna had Tru veertien dagen lang het ouderlijk gezag en vervulde hij de rol van fulltime vader. Dan woonde Andrew bij hem in zijn huis in Bulawayo. Tru bracht hem naar school en haalde hem weer op, maakte een lunchpakketje voor op school, zorgde voor het avondeten en hielp hem met zijn huiswerk. In de weekenden deden ze waar Andrew zin in had, en op al die momenten vroeg Tru zich af hoe het mogelijk was dat hij zo veel van zijn zoon hield als hij deed, ook al was hij niet altijd in de buurt om dat te tonen.

Aan de rechterkant zag hij een stel rondcirkelende buizerds. Misschien zochten ze iets wat de hyena's afgelopen nacht hadden laten liggen of speurden ze naar een dier dat eerder die ochtend was doodgegaan. De laatste tijd hadden alle dieren het moeilijk. Het land maakte, alweer, een droogteperiode door en de waterpoelen in dit deel van het reservaat waren drooggevallen. Dat was niet zo verwonderlijk, want niet ver naar het westen, in Botswana, lag de uitgestrekte Kalahari-woestijn, het thuis van de legendarische Bosjesmannen. Hun taal, die werd beschouwd als een van de oudste ter wereld, bestond uit klap- en klikgeluiden die op buitenstaanders bijna buitenaards overkwamen. Hoewel die mensen in materieel opzicht zo goed als niets bezaten, maakten ze grapjes en lachten ze vaker dan alle andere groepen mensen die hij ooit had ontmoet. Maar Tru vroeg zich af hoe lang ze hun manier van leven nog zouden kunnen voortzetten. De moderne wereld rukte steeds verder op en er gingen geruchten dat de regering van Botswana zou verordonneren dat alle kinderen in het land op school zouden moeten worden onderwezen, ook de kinderen van de Bosjesmannen. Tru nam aan dat dát uiteindelijk de ondergang

zou betekenen van een cultuur die duizenden jaren oud was.

Maar Afrika veranderde voortdurend. Hij was geboren in Rhodesië, een kolonie van het Britse Rijk. In zijn jeugd had hij de burgerlijke onrust in het land zien ontstaan en als tiener had hij meegemaakt dat het land uiteen was gevallen en uiteindelijk was opgedeeld in de staten Zimbabwe en Zambia. Net als in Zuid-Afrika – dat vanwege de apartheid in een groot deel van de beschaafde wereld als paria werd beschouwd – was veel van de rijkdom in Zimbabwe in handen van een héél klein deel van de bevolking, en dat deel bestond vrijwel geheel uit blanken. Tru betwijfelde of dat altijd zo zou blijven, maar politiek en sociale ongelijkheid waren onderwerpen die hij niet langer met zijn familieleden besprak. Die maakten immers deel uit van die bevoorrechte groep, en zoals alle bevoorrechte groepen geloofden ze dat ze hun weelde en voordelen hadden verdiend, ongeacht de wrede manier waarop die rijkdom en macht ooit waren vergaard.

Tru bereikte uiteindelijk de grens van het reservaat en passeerde het eerste kleine dorpje, waar ongeveer honderd mensen woonden. Net als het kamp van de gidsen was het dorp omheind met hekken, zowel voor de veiligheid van de mensen als voor die van de dieren. Hij pakte zijn thermosfles en nam een slok terwijl hij zijn arm op de rand van het open raam liet rusten. Hij reed langs een vrouw op een fiets, beladen met dozen met groenten, en daarna een lopende man die waarschijnlijk onderweg was naar het volgende dorp dat een kleine tien kilometer verderop lag. Tru ging langzamer rijden en zette de pick-up stil aan de kant van de weg. De man kuierde naar de pick-up en stapte in. Tru sprak voldoende van de taal van de man om een gesprek op gang te houden. Alles bij elkaar sprak hij zes talen betrekkelijk vloeiend, waarvan twee stammentalen. De andere vier waren Engels, Frans, Duits en Spaans. Dat was een van de vaardigheden waardoor hij een gewild werknemer was op de lodges.

Na een tijdje zette hij de man af en vervolgde hij zijn rit, om ten

slotte uit te komen bij een geasfalteerde weg. Niet lang daarna stopte hij om te lunchen. Hij zette de auto gewoon langs de kant van de weg en klom in de laadbak van zijn pick-up om wat te eten, in de schaduw van een acaciaboom. Ondertussen stond de zon hoog aan de hemel en was de wereld om hem heen rustig. Nergens waren dieren te bekennen.

Toen hij na de lunch weer op weg ging, schoot hij sneller op. Na een tijdje maakten de dorpjes plaats voor kleinere stadjes, daarna voor grotere en in de namiddag bereikte hij de buitenwijken van Bulawayo. Hij had Kim een brief geschreven om te vertellen wanneer hij zou komen, maar de post in Zimbabwe was niet altijd betrouwbaar. Doorgaans bereikten brieven hun bestemming wel, maar op een tijdige bezorging kon je niet altijd rekenen.

Hij reed Kims straat in en parkeerde achter haar auto op de op-rit. Hij liep naar de deur en klopte aan. Even later deed ze open en het was duidelijk dat ze hem verwachtte. Terwijl ze elkaar omhelsden, hoorde Tru de stem van zijn zoon. Andrew rende de trap af en sprong in Tru's armen. Tru wist dat Andrew zichzelf binnenkort te oud zou gaan vinden voor zulke uitingen van genegenheid, dus omhelsde hij zijn zoon wat steviger terwijl hij zich afvroeg of er ooit een vreugde kon zijn die groter was dan deze.

‘Mama zei dat je naar Amerika gaat,’ zei Andrew die avond tegen hem. Ze zaten voor het huis, op een lage muur die fungeerde als afscheiding tussen Kims huis en dat van de burens.

‘Ja, dat is waar. Maar ik blijf er niet lang, hoor. Volgende week ben ik weer terug.’

‘Ik wou dat je niet hoefde te gaan.’

Tru sloeg een arm om zijn zoon heen. ‘Ik weet het. Ik zal jou ook missen.’

‘Waarom ga je dan?’

Tja, dat had hij zich ook wel eens afgevraagd. Waarom was die brief gekomen na zo veel tijd? Samen met een vliegticket?

‘Ik ga op bezoek bij mijn vader,’ antwoordde Tru ten slotte.

Andrew kneep zijn ogen tot spleetjes en zijn blonde haar glansde fel in het maanlicht. ‘Bedoel je opa Rodney?’

‘Nee,’ zei Tru. ‘Ik ga op bezoek bij mijn biologische vader. Die heb ik nog nooit ontmoet.’

‘Wil je hem wel ontmoeten?’

Ja, dacht Tru, en daarna: *Nee, eigenlijk niet*. ‘Ik weet het niet,’ bekende hij uiteindelijk.

‘Waarom ga je dan?’

‘Omdat hij me in zijn brief heeft geschreven dat hij doodgaat,’ zei Tru.

Nadat hij afscheid had genomen van Andrew, reed Tru naar zijn huis. Eenmaal binnen zette hij de ramen open om het huis te luchten. Hij pakte zijn gitaar uit en speelde een uurtje en ging daarna naar bed.

De volgende ochtend stond hij al vroeg weer buiten. In tegenstelling tot de wegen in het reservaat, werden de wegen naar de hoofdstad relatief goed onderhouden, maar het kostte hem alsnog bijna de hele dag om daar te komen. Tru arriveerde toen het al donker was en hij zag lampen branden in het statige huis dat zijn stiefvader Rodney na de brand had herbouwd. Vlakkbij stonden drie andere huizen; eentje voor ieder van zijn twee halfbroers en het zo mogelijk nog grotere hoofdgebouw, waar de Kolonel ooit had gewoond. Technisch gesproken was dat hoofdgebouw het huis van Tru, maar hij ging naar een kleiner, hutachtig gebouw, vlak bij de omheining. In het verre verleden was die bungalow het onderkomen geweest van de kok en zijn vrouw en Tru had het in zijn vroege tienerjaren zelf opgeknapt. Toen de Kolonel nog had geleefd had hij erop toegezien dat de bungalow met enige regelmaat werd schoongemaakt, maar dat gebeurde inmiddels niet meer. Overall lag stof, en Tru moest de spinnen en de kevers van de lakens schudden voordat hij in bed kon kruipen. Het